

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

Лепо је да себе мењамо напоље

Прича о непланираној сестри... То је наслов за који сам помислила да би, такође, био добар, након што сам прочитала књигу. Допао ми се и наслов „Прича о Таталији“, али сам се изненадила када сам схватила да је реч о беби, а ја сам замишљала неку старију девојчицу.

Када мало боље размислим, ово и није прича о Таталији, него о дечаку и његовим осећањима. У ствари, дечак нам прича своју причу. Ја мање волим када је нешто испричано у првом лицу, али не умем да кажем зашто. Сећам се да и Понго нама прича причу „Сто и један далматинац“, као што и Кларин брат у „Ја и моја сестра Клара“ говори о њиховим авантурама.

Оно што ми се највише свидело у књизи „Прича о Таталији“ је то што се дечак од почетка до краја књиге мењао, навикавајући се на долазак сестре Наталије, коју је звао Таталија, и на то да више неће бити једино дете у породици. На почетку дечак је био љут, бесан, себичан и груб. Желео је да буде у центру пажње. Хтео је да родитељи и цела фамилија брину само о њему.

Ја сам га разумела иако немам никога старијег или млађег. Мислим да није лако када добијеш неког млађег, јер ти тај мали дрекавац ремети мир. Мени се, ипак, није допало то што је дечак био безобразан и била сам срећна што се до краја приче променио. Привикавао се на Таталију, а на крају је према њој био добар, осећајан и нежан.

Поред дечака, најзанимљивији лик у књизи је небиситерка Цеца. Она је у том периоду када је дечак био љут, пуно била уз њега и забављала га. Допало ми се и то што уме лепо да му чита, личи на моју маму која исто тако мења гласове док чита.

Књига је пуна забавних и шаливих детаља, али је и поучна. Говори о томе да је лепо да себе мењамо напоље.

„Прича о Таталији“, Весна Алексић

Не желим сестру

